

El nostre protagonista, l'Antoni Caralt, exerceix, juntament amb la seva dona, la Maite, molt a prop de la capital catalana, concretament al municipi de Cornellà de Llobregat. Ens sorprèn que, tot i la seva joventut, ostenti una trajectòria de deu anys. Potser no és tan difícil d'entendre si tenim en compte que aquest home es va quedar orfe de pare als quatre anys, i que ha arribat on és ara **"gràcies a la meva mare, a les meves germanes i a la meva dona"** i a la seva pròpia tenacitat: **"Abans d'acabar la carrera ja em dedicava al dret laboral, perquè la pràctica d'aquesta branca del dret era compatible amb els estudis."**

Actualment practica l'advocacia de dues maneres, **"exercint com a negociador i oferint assessorament integral a les empreses."** Pel que fa a aquesta darrera vessant, **"el meu despatx abasta totes les necessitats actuals d'una companyia que facturi fins a tres mil milions de pessetes. En resollem les patologies mercantils."** Totes les tasques i en particular la d'assessor d'empresa exigeixen **"un mínim de coneixements de les tècniques de negociació, la qual cosa està a l'abast de tots els ciutadans en forma de cursos. També és necessari un tarannà adequat que et permeti entendre la postura de cadascuna de les parts implicades en la negociació, i així actuar correctament."** El nostre interlocutor s'ha especialitzat en el sector del transport, **"que en acabar la carrera encetava un període àlgid i de reestructuració. Vaig obtenir el títol necessari per a cada tipus de transport, a més d'assistir a cursos que em van proporcionar una visió més àmplia d'aquest món, sobretot pel que fa a la distribució, que em sembla apassionant."** No s'acaba aquí la seva preparació: **"Tinc el títol de mitjancer col·legiat d'assegurances. També he après comptabilitat i anàlisi de balanços, conceptes estretament vinculats a l'assessorament empresarial."**

Tot i aquesta àmplia formació, no li costa gens afirmar que **"la saviesa humana per entendre qui tens al costat i qui tens a l'altra banda s'adquireix únicament amb l'experiència. Jo estic convençut que vaig aprendre molt més d'un client d'ètnia gitana, excel·lent coneixedor dels mecanismes de la ment humana, que de qualsevol dels cursos als quals hagi pogut assistir."** Així, la seva aspiració és, dintre d'uns anys, ser capaç de **"donar consells més reposats, un cop hagi tingut més temps per escoltar i aprendre de la gent."** Tant és així que afirma que la professió que ha escollit **"no és només un servei i una manera de guanyar-me la vida, sinó també la meva manera d'entendre la gent que m'envolta."** Parlant així no ens estranya que fos precisament el seu professor de dret natural, Josep Tous, qui més va influir el nostre protagonista: **"Em va ensenyar el dret tal com ara l'entenc."**

Després de sentir tot això, seria absurd dubtar de la professionalitat d'aquest jove català, professionalitat indispensable per assessorar empreses: **"M'he reunit amb executius procedents d'escoles de gran prestigi, i gairebé tots tenen les mateixes mancances: es mouen amb fulls de càlcul, el contingut dels quals els costa aplicar. Darrere d'aquells números hi ha tota una realitat social, per exemple uns treballadors que veuen com se'ls retalla el sou. L'empresari necessita l'orientació d'una persona que entengui com és d'important tenir content el personal de la firma. La feina dels alts càrrecs financers és adequar costos i pressupost, i tot sovint són víctimes d'un desconeixement del**

procés productiu que els condueix a errors preocupants, fins al punt que el funcionament d'aquella empresa s'ha distanciat totalment de la idea original del seu fundador." Per evitar que s'arribi a aquests extrems, **"el Col·legi d'Advocats de Barcelona és pioner en la prohibició de fusions entre les consultories financeres -constituïdes per enginyers i altres professionals- i els grans bufets de titulats en dret dedicats a l'assessorament empresarial. Es pretén que les tasques desenvolupades per uns i altres estiguin clarament diferenciades. No es pot comparar la feina del consultor amb un ofici tan humanista com és el d'advocat."**

És aquesta seva familiaritat amb el món de l'empresa el que li permet denunciar les dificultats en què es troben immersos els empresaris emprenedors: **"Hi ha impostos tan il·lògics com la taxa d'obertura, que obliga el ciutadà que obre un local de 50 metres quadrats a pagar un milió de pessetes per tenir dret a pujar la persiana. El panorama de les empreses petites és molt diferent del de les que desenvolupen economies d'escala: els bancs, les caixes..."** En aquest sentit, crítica la situació d'indefensió en què es troba el petit empresari, obligat a **"treballar cada cop més hores amb una cobertura cada cop més minsa, amb l'afegit que si la firma se'n va a l'aigua serà el propietari qui n'haurà d'assumir totes les conseqüències."** La seva conclusió és eloqüent: **"Arribarà un punt en què no tindrem més dret que el de complir la nostra obligació. Estem tan sotmesos a les normes, que amb prou feines podem exigir una parcel·la mínima de llibertat per decidir."**

"Fa trenta anys", continua l'Antoni, **"hi havia una altra visió de l'ofici perquè no hi havia tanta competència i, per tant, pocs problemes per guanyar-se la vida."** Però l'òrgan superior de l'advocacia no sembla gaire conscient de la nova situació generada: **"El Col·legi només empara els qui es dediquen a l'exercici liberal del dret."** Quan el dret és molt més que això: **"Per a mi, és una manera d'entendre les relacions entre les persones."** I ell, que va començar la carrera de químiques, ens ho defineix molt gràficament: **"Podem trasplantar al dret les teories de la termodinàmica, que expliquen el moviment de les partícules. El dret obeeix a la necessitat de les comunitats de disposar d'un marc d'estabilitat per poder recuperar l'equilibri original en cas d'agressió."**

Al seu parer, és la justícia qui ha de garantir aquest equilibri: **"L'inconvenient és que hi ha béns que no es poden recuperar. És el cas de la parella que es vol separar: jo em puc encarregar de la part tècnica de la separació, però no del comportament que ells puguin tenir a partir de llavors. Indefectiblement, la justícia està mediatitzada per la gent que hi intervé."** Entre ells, evidentment, els jutges, que no solen disposar de molt de temps per dedicar a cada sentència. I aquí l'Antoni llança una proposta d'allò més interessant: **"He vist jutges sintetitzar judicis d'hora i mitja en quatre línies. Em pregunto si amb una referència tan breu aquell home és capaç de recordar tota la informació. Ens podríem aprofitar dels mitjans tecnològics disponibles i, per exemple, gravar els judicis en vídeo per tal que després el jutge se'ls pogués mirar amb tranquil·litat abans de decidir."** És, naturalment, la sang jove qui aporta aquestes idees, sang jove i plena d'empenta com la de l'Antoni Caralt Sánchez-Fortuny.

“Estem tan sotmesos a les normes, que amb prou feines podem exigir una parcel·la mínima de llibertat per decidir”

Antoni Caralt - Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat)